

fontosságát a szolgáltatások szabad áramlása, valamint az uniós szinten megvalósuló tisztességes verseny érdekében. Az egységes szolgáltatási szerződések önkényes és műszakilag indokolatlan „feldarabolása” aláásná e célokat.

A szerződés több építési szakaszra történő felosztását alátámasztó költségvetési indokok sem igazolhatják az egységes szerződés értékének mesterséges felosztását. Ellentétes lenne ugyanis az európai közbeszerzési irányelvek céljával, ha valamely pusztán költségvetési okokból több szakaszban kivitelezett projektet pusztán ez okból több önálló szerződésnek lehetne tekinteni, és így ki lehetne vonni az irányelv hatálya alól. Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése éppen hogy tiltja az egységes szerződések ilyen mesterséges felosztását.

Összefoglalva meg kell állapítani, hogy a szóban forgó szerződések egységes szerződésnek minősülnek, amelyek az értéke a szerződés odaítélésakor meghaladta az irányelvben meghatározott értékhatárt. A szerződés vonatkozásában ezért európai szintű ajánlati felhívást kellett volna közzétenni, és a szerződést az irányelvben előírt eljárás szerint kellett volna odaítélni. Mivel nem így történt, az alperes megsértette a 2004/18/EK irányelvet.

(¹) Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 134., 114. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.)

2010. december 9-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Magyar Köztársaság

(C-575/10. sz. ügy)

(2011/C 72/09)

Az eljárás nyelve: magyar

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: D. Kukovec és Sipos A., meghatalmazottak)

Alperes: Magyar Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy állapítsa meg, hogy a Magyar Köztársaság nem teljesítette a 2004/18/EK (¹) irányelv 47. cikk (2) bekezdésében és a 48. cikk (3) bekezdésében, valamint a 2004/17/EK (²) irányelv 54. cikk (5) és (6) bekezdéseiben foglalt kötelezettségeit, mert nem biztosítja azt, hogy a közbeszerzési eljárások során egy gazdasági

szereplő adott esetben egyéb szervezetek kapacitására is támaszkodhasson, a velük fennálló kapcsolatának jogi jellegétől függetlenül;

— kötelezze a Magyar Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 2004/17/EK és a 2004/18/EK irányelv egyaránt lehetővé teszi a közbeszerzési eljárások során az ajánlattevő számára, hogy alkalmasságának, illetve a kiválasztási szempontoknak való megfelelésének igazolása érdekében más szervezetek kapacitására is támaszkodhassék, mégpedig a közöttük fennálló kapcsolat jogi jellegétől függetlenül.

A Bizottság álláspontja szerint nem felel meg a fent nevezett irányelvek vonatkozó rendelkezéseinek az a magyar szabályozás, mely az ajánlattevők számára bizonyos alkalmassági kritériumok vonatkozásában csak abban az esetben engedélyezi a szerződés teljesítésébe közvetlenül be nem vont más szervezetek erőforrásainak felhasználását, ha azok felett az ajánlattevőnek többségi befolyása áll fenn. A kifogásolt nemzeti szabályozás tehát azon szervezetek vonatkozásában, melyek alvállalkozóként nem vesznek részt a szerződés teljesítésében, egy további feltételt támaszt annak érdekében, hogy az ajánlattevő ezen szervezetek kapacitására is támaszkodhassék a közbeszerzési eljárás lebonyolítása során.

Az irányelvek egyértelműen fogalmaznak: anélkül, hogy megkövetelnék, hogy az erőforrást biztosító szervezetek közvetlenül bevonásra kerüljenek a szerződés teljesítésébe, előírják, hogy az ezen szervezetek erőforrásaira való támaszkodás lehetőségét az ajánlattevő és az érintett egyéb szervezetek közötti kapcsolat jogi jellegétől függetlenül kell a nemzeti szabályozásnak biztosítania. Az egyetlen feltétel az, hogy az ajánlattevő igazolni tudja az ajánlatkérőnek, hogy a szerződés teljesítéséhez szükséges erőforrások ténylegesen a rendelkezésére fognak majd állni.

A kereset tárgyát képező magyar szabályozás ezzel szemben korlátozza az ajánlattevők lehetőségeit, akik számára gyakorlatilag nem marad más választás, mint alvállalkozóként bevonni az erőforrást biztosító szervezeteket a szerződés teljesítésébe, hacsak nem gyakorolnak eleve többségi befolyást felettük.

A kifogásolt nemzeti jogi szabályozás nem igazolható a közbeszerzési szabályok megkerülésére irányuló gyakorlatok visszaszorításának szándékával, mivel egy ilyen célra sem lehet hivatkozni egy olyan, az uniós közbeszerzési joggal ellentétes szabály igazolása érdekében, amely aránytalanul leszűkíti az irányelvekből eredő jogokat és eljárási kötelezettségeket. A tagállamoknak az irányelvek által megszabott korlátokon belül természetesen lehetőségük van meghatározni, hogy mi módon kell az ajánlattevőnek bizonyítania azt, hogy a más szervezetek által biztosított erőforrások valóban a rendelkezésére fognak állni, ám ezt úgy kell megtenniük, hogy a szervezetek kapcsolatának jogi jellege tekintetében ne vezessenek be megkülönböztetést.

Nem fogadható el a Magyar Köztársaság azon álláspontja sem, miszerint egy olyan szervezet, amely nem vesz részt a szerződés teljesítésében, nem igazolhatja olyan, valamely alkalmassági minimum követelmény teljesítéséhez szükséges erőforrások meglétét, melyeket a szerződés teljesítése során ténylegesen rendelkezésre kell bocsátani. Ezzel kapcsolatban a Bizottság hangsúlyozza, hogy a 2004/18/EK irányelv 48. cikk (3) bekezdése szerint egy más szervezet erőforrásainak rendelkezésre állását kifejezetten lehet oly módon igazolni, hogy az ajánlattevő „bemutatja az említett szervezetek arra vonatkozó kötelezettségvállalását, hogy a szükséges erőforrásokat a gazdasági szereplő rendelkezésére bocsátják”. Egy erőforrást nyújtó szervezet tehát igazolhatja olyan erőforrások meglétét, amelyek a szerződés teljesítése során rendelkezésre kell állnia, anélkül, hogy a szerződés teljesítésében közvetlenül részt venne.

A Bizottság végül megjegyzi, hogy a szóban forgó nemzeti szabályozás diszkriminatív hatású lehet a külföldi ajánlattevőkkel szemben. Bár az idevágó magyar törvényi rendelkezés valamennyi ajánlattevőre vonatkozik, a gyakorlatban különösen a külföldi ajánlattevők részvételi lehetőségét korlátozza. Ez utóbbiak ugyanis általában nem rendelkeznek a teljesítéshez szükséges valamennyi erőforrással a szerződés teljesítési helyén, ezért a magyar ajánlattevőknél gyakrabban kényszerülnek arra, hogy tőlük független helyi gazdasági szereplőkre támaszkodjanak a közbeszerzési eljárások során.

(¹) Az Európai Parlament és a Tanács 2004/18/EK irányelve (2004. március 31.) az építési beruházásra, az árubeszerezésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról; HL L 134., 114. o., magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 7. kötet 132. o.

(²) Az Európai Parlament és a Tanács 2004/17/EK irányelve (2004. március 31.) a vízügyi, energiaipari, közlekedési és postai ágazatban működő ajánlatkérők beszerzési eljárásainak összehangolásáról; HL L 134., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 7. kötet 19. o.

hatályos változata 137. cikke 8. pontjának, 138. cikke harmadik francia bekezdésének, 153. cikkének és 157. cikke 3. pontjának elfogadásával nem teljesítette az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— a Bíróság a Belga Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresettel a Bizottság azt állítja, hogy a más tagállamban letelepedett, ám Belgiumban ideiglenesen szolgáltatást nyújtani kívánó független szolgáltatók előzetes nyilatkozattételi kötelezettségét előíró nemzeti szabályozás („Limosa” nyilatkozat) a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását jelenti.

A Bizottság először is azt állítja, hogy a megtámadott rendelkezések hátrányosan megkülönböztető jellegű korlátozást jelentenek, amennyiben egyrészt az érintett független szolgáltatók számára nem mellőzhető és elriasztó hatású további igazgatási alakításokat írnak elő, és másrészt olyan ellenőrzési rendszert vezetnek be, amely csak a más tagállamban letelepedett szolgáltatókra vonatkozik, anélkül, hogy az eltérő bánásmódot objektív indokokkal igazolnák.

Másodsorban a felperes azt állítja, hogy a szolgáltatásnyújtás e korlátozása — még abban az esetben is, ha nem hátrányosan megkülönböztető jellegű — nem igazolt sem a közérdekű cél, sem a társadalombiztosítási rendszer pénzügyi egyensúlyának fenntartása, sem a csalás megelőzése, sem a munkavállalók védelme tükrében.

(¹) Moniteur belge, 2006. december 28., 75178. o.

2010. december 10-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Belga Királyság

(C-577/10. sz. ügy)

(2011/C 72/10)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: E. Traversa és C. Vrignon meghatalmazottak)

Alperes: Belga Királyság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Belga Királyság a 2006. december 27-i programtörvény (l) (¹) 2007. április 1-je óta

A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2010. december 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Staatssecretaris van Financiën kontra L. A. C. van Putten

(C-578/10. sz. ügy)

(2011/C 72/11)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hoge Raad der Nederlanden

Az alapeljárás felei

Felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: Staatssecretaris van Financiën

Ellenérdekű fél a felülvizsgálati eljárásban: L. A. C. van Putten